

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den troe, som JEsum favner

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den troe, som JEsum favner", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid93546/facsimile.pdf> (tilgået 08. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

DEN FEMTE DEEL.

TROENS KAMP OG SEYER.

1. Om Korsets Hemmelighed i Almindelighed.

Nr. 192.

Mel. Jeg vil din Priis udsynge.

Den troe, som JEsum favner,
Og hieret reuse kand,
Den troe, hvorved man havner
I himlens fryde-land,
Den troe er sterk, og man
Al verden undertræde,
I sorrig og i glæde
Sin prøve kunde staac.

2. En christen bærer sværdet,
Og fast i striden staar,
Mod salan har hand læret
Sit sind i JEsu saar,

Nr. 192. ID-7.

Nr. 192. Original. Salmen er ejendommelig. Efter sit angtag i v. 1-3 besynder den nemlig den sterke tro, og dog handler den hengst af alnit, v. 4-10, om den svage tro, hvis værd netop vises. Her skildres, hvordan just den sande tro manigen gang synes at have tabt slaget, men alligevel trods sin svaghed er uovervindelig, fordi den har i sig en indre fremdrift, der ikke tillader den at standse, før sejren er vundet; for faaer hun ingen roe (v. 4); det forkynedes, at troen selv om den kan være skjult og synes mat, dog har kraft til at slå Satans hår, fordi den har Jesus; han har funden, der benter siens skal (v. 5); den svage troes nakket; den hen til Gud, som bryder troen af stmagten, er holden for sterk (v. 6); blot det svage sind vil sige JEsum ikke slippe, så kan den ikke røkkes (v. 7); den lille tro har sejrskraft, fordi den er af GUD (v. 8); så kan da de svage hjørter være ved godt mod, når de holder sig fast til JEsu bind og vunder (v. 9); de kan fortrolte sig til, at de svage blive stærke i aftsærtste strid (v. 10). Troens styrke ligger altså ikke i en fælce af kraft, og modscenningen mellem v. 1-3 og v. 4-10 er derfor kunn tilsyneladende. De to alnit handler i virkeligheden ikke om to slags tro; for den svage tro er på sin vis stærk, just fordi den intet er i sig selv, men under sin alnit ejer forbindelsen med ham, som ene er den sterke. Salmens trofde af alnit, v. 11-13, rummer det hos Brorson sin hyppige angreb på usynkristendom: Hvor man villigt giver sig hen i verdens lyster og blot med munnen bekender tro, er man hell inden for treems område, og der gives klar besked om den reelle troes kendetegn. Endelig vender digteren sig i v. 14-15 til Jesus med løfte om at sætte alt ind på at have ham til. — 1, 2; Ap. G. 15, 9. — 2, 1; Jfr. Ef. 6, 17. — 2, 3-4: Han har gjort sit sind almodigeligt for Satans fristelse ved at se hen til, hvad Jesus har lidt for ham.

Hand måa ved liv og død
Sig ikke lade binde,
Saa sandt hand hist vil finde
Sin roe i JESU skjød.

3. Den troe, som vil med lempe
Og uden mye frem.
Den troe, som ey vil kæmpe
Sig glemme verden hem,
Den troe er død og kold,
Ey værd en troe at nævne,
Har ingen kraft og cyne
Mod satans pil og skield.

4. Den sande troe i striden 382
Er mangen gang vel svag,
Og synes undertiden
At have taft sit slag;
Dog er den sande troe
Saa sandl i hiertet inde,
Saa kand hun overvinde,
Før faser hun ingen roe.

5. Den troe, som ham har funden,
Der beder sielens skat,
Er hun end skjult i grunden,
Og synes gandske mat,
Saa sandt hun er kun der,
Saa har hun kraft at kæmpe,
At falde og at dæmpe
Den hele satans hær.

6. Den svage troes sukke
Er fienden dog for sterk,

2, 8: *med liv og død*] ved, hvad livet kan byde, og ved frugt for doften. — 2, 6: *binde*] gøre uret, bæreske, — 3, 3-4: 1. Tim. 4, 12; 2. Tim. 4, 7. — 5, 2: *hederi* bæder. — 5, 3: *skjult i grunden*] der menes vel: skjult i sjælens dyb. jfr. 12, 3, idet den ikke træder frimodigt frem. — 5, 7: *dæmpe*] knæ. — 6, 1: *sukke*] jfr. nr. 194, 6, 1-4.

Hun kand hans pile slukke,
Og skiede al hans verk;
Den gnist, den svage troe
Mod satan er en lue,
Det rør er spyd og bue
At slaae hans magt i to.

7. Hun kand vel ogsaa slykkes
I hierlet gandske ud,
Naar villien forrykkes,
Og viger fra sin GUD;
Men vil det svage sind
Sin JEsum ikke slippe,
Saa staer hun som en klippe
Mod fiendens hav og vind.

8. Vor troe, er hun end tiden,
Saa er hun dog af GUD,
Og derfor sterk i striden
Mod alle satans skud,
Vor troe er dog den seyr,
Som verden overvinder,
Som alle lysler binder,
Og spotter satans leyr.

9. Vel an I svage hicerter!
Saa falder kun et mood,
Og ind det koste smerter,
Ja zere, liv og blod,
O holder eder let
Til JEsu blod og vunder,
Saa ligger satan under
Med al sin magt og ret.

383

6, 4: *al]* old ID. old II. 7, 1: *slykkes]* *slukkes* B.

6, 3: Et. 6, 16. — 6, 4: *skiede]* *svægge*. — 6, 7: *vor]* som let kan brydes, betegnelse for noget svagt. Mt. 12, 20. — 6, 8: *i tol itu.* — 7, 1: *slykkes]* *slukkes*. — 8, 5-6: 1. Job. 5, 4. — 8, 8: *leyr]* emneant — *hær.* — 9, 8: *med al sin ... ref.* Der slukkes på, at Satan umageelig har ret, når han anklager de kristne som syndere; men Kristus med har gjort hans anklage ugyldigstes, jfr. Job. Ab, 12, 10.

10. Det er en sag at merke
Til trøst i kampens tid,
De svage blive stærke
I allerstørste strid,
Jo værre det gaaer til,
Jo mere skal du vinde,
Og større kraft befinde,
Naar du kun stride vil.

11. Men gjør dig ingen tanker
Om troen i dit sind,
Naar du saa villig vanker
I verdens lyster ind,
Vil blive i din roe,
Og ey mod synden stride,
Du har, det maa du vide,
Du har slet ingen troe.

12. Var det en troe, med munden
At sige kun: Jeg troer!
Naar hiertet ey i grunden
Er renset ved GUDs ord,
Da var der fromme nok
Og troende i tiden,
Da var hun ey saa lidet
Den rette troens flok.

13. Ney det, vil du det vide,
Er troens rette tegn,
Mod verdens lyst at stride
I denne jummer-egn,
Sin JEsum have kier,
Ham ey at kunde miste,
Før skulde hiertet briste,
Det viser troen her.

10, 6: *skøj* *skøh* I. 11, 7: *maa* *maa* I.

10, 3: 2. Kor. 13, 3-16. — 13, 6 og 14, 8: *miste* *slippe*. — 13, 8: *viser troen her*
Seyer, at her er troen.

384
14. O JEsu! herte-milde
Og yndigste GUds lam!
O! tenk dog, hvad det vilde
Mig være for en skam,
Om jeg dig, du, som mig
Med blodig kamp har vunden,
Saa trolgs blev befundet,
At kunde miste dig.

15. Ney, ney, min lyst og ære,
Du est mig alt for sjud,
Ney, din jeg vist vil være.
Det gielde liv og død;
Lad komme hvad der vil,
Jeg vil det alt bestride,
Og intet andet vide
End høre JEsus til.

Nr. 193.

Mel. Jeg røaber fast, o HEtre.

Vor traengsel, hvor besværlig
Den ogsaa synes kand.
Er for GUds folk en herlig
Og uskatteerlig stand:
Vor traengsel, vi som trine
I JEsu fodspor ned,
Vor største trang og pine
Er idel herlighed.

2. Vor traengsel, ikke deres,
Som die verdens bryst,

[14, 1; *herte-milde!* herte milde 21-2, 15, 2; *est!* er 16-2.
Nr. 193. *Ld-t.* 2, 2; *dic!* dier 16-1.]

14, 2: Joh. 1, 29. — 15, 8: *bekæmpe!* bekæmpe
Nr. 193. Original. En lovrinsing af de kristnes traengsel, vel med udgangspunkt i
ord som Joh. 16, 33; Ap. G. 14, 22. — 1, 4: stand] tilstand. — 1, 6: (JEsu fodspor)
1. Pet. 2, 21; ned] Billedet er, at fodsporene står i jorden, og man sætter føden ned
i dem, jfr. nr. 30, 6, 6. — 1, 7: traengsel = traengsel.